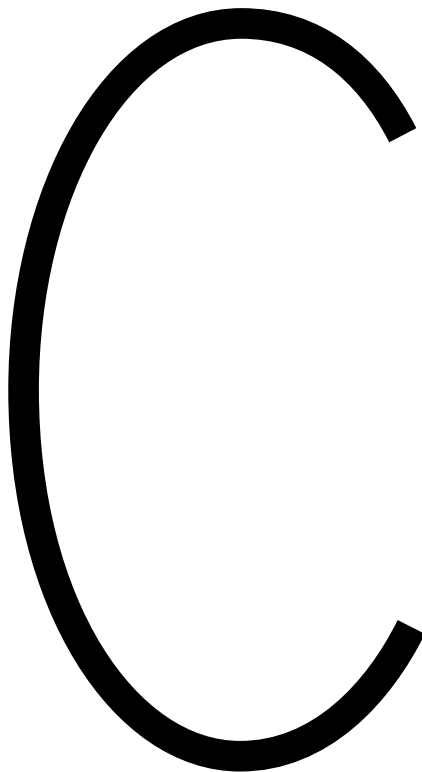

Jury Report Shortlist Selection Prix de Rome Architecture 2026

**creative industries
fund NL**

**design
architecture
digital culture**

p.o. box 29066
3001 gb rotterdam

groothandelsgebouw
entrance c, 5e etage
weena 723, rotterdam

+31 (0)10 436 16 00

To select the shortlist for the Prix de Rome Architecture 2026, the international jury assessed the 60 anonymous proposals submitted for the Open Call: Terminal Velocity. Candidates were asked to interpret the use of a 30 x 30 x 30 cm format and write a supporting statement to represent three elements: an acceleration reshaping our world at a speed architecture has yet to adequately address, a site in which the chosen acceleration acts, and an interface through which architecture engages with the chosen acceleration and site.

The jury was struck by the breadth with which the theme of Terminal Velocity was approached. The term proved to be generative enough to accommodate a wide spectrum of readings. Its double register, the physics of a falling body reaching its maximum speed and the broader cultural sense of a world outpacing its own capacity for course correction, gave practitioners ample material to locate themselves differently within the same urgency bearing down on spatial practice today.

Some proposals departed from the physical and material realities of acceleration, others from its social or political dimensions, others from the idea of the interface itself, asking what levers architecture actually has at its disposal. Many proposals engaged with large-scale conditions: the entanglement of human and non-human systems, the ecological and economic pressures reshaping the Dutch landscape, and the infrastructural transformations driven by digitalisation. The jury was most impressed by proposals where the relationship between the spatial statement and the text were mutually reinforcing and went beyond using the object to merely illustrate the writing.

At the same time, the jury identified several notable blind spots across the entries. Housing, one of the most pressing and structurally urgent challenges in the Netherlands, was scarcely addressed, with very few proposals engaging seriously with it as an architectural problem. Similarly, while data infrastructure appeared as a recurring subject, few proposals moved beyond surface-level critique or formal speculation to grapple with what this territory actually demands of spatial practice. Additionally, a tendency toward policy proposals and mapping was observed, where spatial imagination gave way to advocacy without architectural grounding. A number of proposals defaulted to the pavilion as an architectural answer, a choice that, in several cases, felt foreclosing rather than opening up the questions being raised.

After careful deliberation across all anonymised entries, the jury shortlisted four proposals that represent a variety in scale, material approach, and disciplinary positioning. What distinguished these four was their capacity to hold together a coherent architectural proposition: each merged a specific, urgent site with a rigorous design methodology and a clear intellectual position, expressed with conviction in both the written statement and the spatial statement. Collectively, they demonstrate that spatial practices can construct critical narratives without sacrificing spatial imagination, and that the discipline can respond to the pressures of the present without abandoning its own tools.

shortlist

Below, in alphabetical order of title, the jury's observations about the shortlisted entries.

'Holding the Image, Losing the Ground' by Namelok, co-founded by Wiegert Ambagts and Kaj van Boheemen, addresses the paradox of landscape heritage and ecological retreat in the Dutch peat landscape, proposing to inhabit rather than resolve an impossible tension between the conservation and the economic survival. The jury was moved by the precision with which the proposal locates itself with the *Krimpenerwaard* in a condition that is uniquely Dutch and increasingly universal: the slow oxidisation of peat, the subsidence of farmland, and the impossibility of maintaining both a living landscape and a productive agricultural economy at once. The

proposal's central argument, that preservation has become a form of structural violence requiring continuous intensification of the very processes that deplete the ground it depends on, was considered both rigorous and timely. The jury found particular strength in the designing of withdrawal: the proposition that architecture's role in such a territory is not addition or stabilisation but delimitation, release, and making loss collectively legible. The ceramic spatial statement was singled out for its artistic quality and its ability to compress this tension into a single legible figure.

The jury encourages Namelok to develop their proposal further into a projective methodology that addresses not only the landscape condition at large, but also the problem of soil subsidence as it bears directly on the foundations of the buildings that rest on the peat, bringing the question of withdrawal into an architectural scale. The jury is particularly curious to see what architectural language emerges from the identified tension. What does a spatial and linguistic response to withdrawal look like when translated into form, material, and intervention?

'Prefab as Found, a Factory for Architectural Reuse' by **Maarten Plomp and Iris van der Wal**, takes a radical turn on adaptive reuse, arguing that the true value of an existing building lies not in its skeleton but in the disaggregation and redeployment of its components, a methodology with implications that extend well beyond the specific structure it departs from. The jury praised the exceptional quality of the spatial statement, noting its immaculate craft and the surgical precision with which it reads the former Ministry of Social Affairs (SoZa) in The Hague, designed by Herman Hertzberger, as a structuralist reservoir of architectural components rather than a fixed typology. The jury considered this a meaningful and timely contribution to widening the debate around adaptive re-use beyond what is currently seen as viable, as well as contributing to a specific debate about Dutch modernist heritage that has remained unresolved for many years. Equally, the jury recognised the ambition of its re-assembly into the proposal's second site: as a factory for architectural reuse, positioned as both the physical centre and the symbol of a new national industry, making the process of disassembly, cataloguing and redeployment visible, accessible and interactive.

The jury encourages Maarten Plomp and Iris van der Wal to develop the methodology into a case study capable of setting an example for Dutch government policy. They also ask to think more critically about the factory as a central device, which the jury considers a potential pitfall, unless it is demonstrated to be fundamentally enmeshed in the economic, material and social flows that would give it force. The jury is equally curious what happens to questions of heritage and monumentality when a building is recomposed rather than preserved. What new architectural methodology is demanded by the act of disaggregation and reassembly?

'Slow Assembly' by **Ślodka x Zatta**, co-founded by **Izabela Ślodka and Federica Zatta**, rethinks the temporality of construction itself, proposing bioregional material-time as a non-negotiable counter-logic to the political acceleration of housing delivery in the Netherlands. The jury valued this proposal for addressing, as one of the few within the open call, one of the most underrepresented yet structurally urgent questions: how to build the housing the Netherlands needs with ecological responsibility at its core. The site, the former CSM Sugar Factory in Breda, one of 24 government-designated National Acceleration Zones (*Versnellingslocaties*), was considered convincingly chosen, grounding what could have remained a theoretical position in a specific and contested bioregional context. The jury found particular strength in the proposal's concept of multiple temporalities: the idea that social-time, historical-time, adaptive-time and material-time each operate at different speeds, which a rigorous tectonic approach can hold together, rather than flattening them into a single delivery logic.

The jury encourages Słodka x Zatta to confront the hard edges of their proposal: defining with precision what the bioregion actually means in the Dutch context, quantifying the ecological footprint of the proposal, engaging seriously with the market conditions and regulatory landscape that govern biobased construction in the Netherlands. The jury would encourage Słodka x Zatta not to retreat to a small or overly poetic register, but expects it to be shown, at the ambitious scale the proposal has already claimed. What does Slow Assembly look like when confronted with the real conditions of building 6,000 homes?

‘Welcome To The Black Box’ by Dérive, co-founded by Hedwig van der Linden and Kevin Westerveld, situates itself at the edge of one of the most consequential technological developments reshaping the world, engaging with the spatial implications of accelerated industrial growth in a way that neither celebrates nor simply condemns, but speculates with urgency. The jury noted that this was the only proposal to engage directly with the chip manufacturer ASML as one of the primary drivers of Terminal Velocity in the Netherlands, and found in that choice both courage and clarity of positioning. Drawing on the Latourian concept of *blackboxing*, the proposal argues that the production process of digital speed is deliberately concealed, and that architecture’s task is to ‘unscrew’ the black box and make its mechanisms spatially legible and collectively governable. The speculative 2044 scenario of ASML-XL City was recognised as a productive architectural device for making the stakes of this acceleration visible, and the spatial statement was considered elaborately and carefully constructed. The jury sees in this proposal a significant opportunity to move from speculative provocation toward a genuinely architectural intelligence about what this technological acceleration means for the city, its hybrid public spaces, and the people who inhabit them.

The jury encourages Dérive to move from speculative provocation, shifting the focus away from dystopic storytelling, towards the specific spatial and political realities of Veldhoven and the wider territory shaped by ASML’s expansion, to address what the public dimension of this acceleration actually is and what it demands of architecture. The jury encourages Dérive to demonstrate not only what is at stake but how architecture can act: not merely as a critic of the black box, but as a designer of what comes after it is opened.

honourable mentions

‘Future Pillars of the Past’ by Hannah Liem was recognised by the jury for the clarity with which it positions regenerative craftsmanship as a concrete action in times of Terminal Velocity, and for the particular acuity of its site choice: Jakarta along the Ciliwung River. Here, the living tradition of collective care known as *Gotong Royong* meets the problem of plastic waste exported from the Global North. A pairing the jury considered both precise and poignant in its ability to make a global condition spatially and culturally specific.

‘Maasvlakte 3: Space for Civic Pleasure’ by Studio Method, co-founded by Pedro Pantaleone and Riel Bessai, envisions a hopeful civic reclamation of one of the Netherlands’ most contested military infrastructural landscapes, and was recognised by the jury above all for the exceptional quality of its spatial statement, whose immaculate execution and stunning drawings demonstrated a rare and confident embrace of speculative architectural imagination.

‘The Spreadsheets of Risk’ by Rik Lambers engages with the economic and legal mechanisms that actually determine what gets built, situating Terminal Velocity within the logics of insurance, risk, and financial liability that govern architectural production, and was praised by the jury for the clarity and rigour of its written argument.

‘The Forgetting of Air - Radical Architectural Pedagogies’ by David Habets

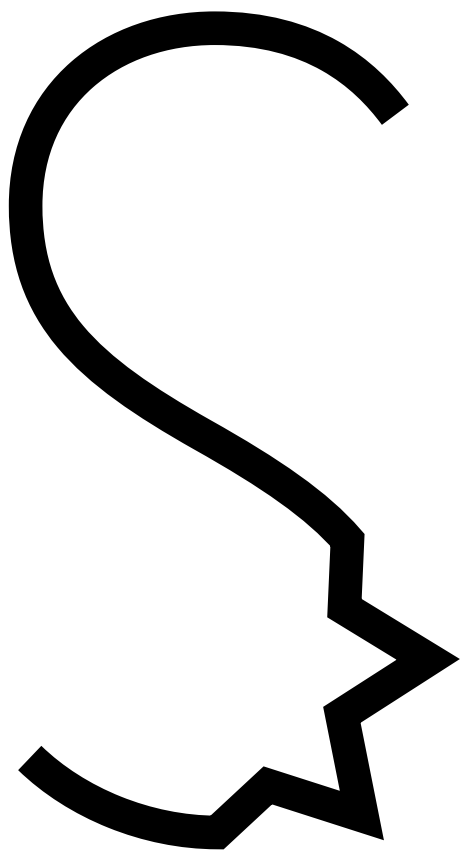
diagnoses the mental health crisis among children as an architectural problem, arguing that a century of spaces built for comfort, control, and risk elimination has eroded young people’s capacity to face uncertainty. He proposes a counter-practice rooted in the open-air school tradition, beginning with the Eerste Nederlandse Buitenschool in The Hague, that takes lichen as its spatial model for an architecture of exposure rather than containment. The jury praised the exceptional quality of the spatial statement.

jury

The jury of the Prix de Rome 2026 Architecture consists of:

- Dirk Sijmons (co-founder H+N+S Landschapsarchitecten)
- Ekim Tan (founder Games for Cities, director Play the City)
- Inez Tan (partner Office Winhov)
- Lesia Topolnyk (founder StudioSpaceStation, winner Prix de Rome Architecture 2022)
- Nick Axel (deputy editor e-flux Architecture, head Architectural Design Gerrit Rietveld Academie)
- Paul Cournet (founder CLOUD)
- Ivo de Jeu (programme manager architecture Creative Industries Fund NL, technical chair Prix de Rome Architecture)

Juryrapport selectie shortlist Prix de Rome Architectuur 2026

**stimuleringsfonds
creatieve industrie**

**vormgeving
architectuur
digitale cultuur**

p.o. box 29066
3001 gb rotterdam

groothandelsgebouw
ingang c, 5e etage
weena 723, rotterdam

+31 (0)10 436 16 00

Om de shortlist te selecteren voor de Prix de Rome Architectuur 2026, heeft de internationale jury 60 anonieme voorstellen beoordeeld die zijn ingediend voor de Open Oproep: Terminal Velocity. Inzenders werden gevraagd om binnen het formaat van 30 x 30 x 30 cm en een begeleidende tekst zich te positioneren ten opzichte van het thema aan de hand van drie elementen: een acceleratie die onze wereld verandert met een snelheid waarop architectuur nog geen adequaat antwoord heeft gevonden, een locatie waarop de gekozen acceleratie invloed heeft en een interface waarmee architectuur zich tot die acceleratie en die locatie verhoudt.

De jury was onder de indruk van de breedte waarmee het thema *Terminal Velocity* is benaderd. De term bleek veelzijdig genoeg om uiteenlopende interpretaties te kunnen dragen. De dubbele betekenis – enerzijds de fysica van een vallend object dat zijn maximale snelheid bereikt, anderzijds het bredere culturele besef van een wereld die sneller verandert dan ontwerp praktijken kunnen bijsturen – bood de kandidaten volop aanknopingspunten om een eigen positie in te nemen ten opzichte van de urgente opgaven waar het ruimtelijk ontwerpveld voor staat.

Sommige voorstellen vertrokken vanuit de fysieke en materiële realiteit van acceleratie, andere vanuit de sociale of politieke dimensies ervan, en weer andere namen het idee van de interface zelf als uitgangspunt – met de vraag welke instrumenten architectuur daadwerkelijk tot haar beschikking heeft. Veel voorstellen gingen in op grootschalige ontwikkelingen: de verwevenheid van menselijke en niet-menselijke systemen, de ecologische en economische krachten die het Nederlandse landschap veranderen en de infrastructurele verschuivingen die digitalisering met zich meebrengt. De jury was het meest onder de indruk van voorstellen waarbij de relatie tussen het ruimtelijk statement en de tekst wederzijds versterkend was en daarmee het gebruik van het ruimtelijk statement slechts ter illustratie van een tekst oversteeg.

Tegelijkertijd signaleerde de jury enkele opvallende blinde vlekken. Woningbouw – een van de meest urgente opgaven in Nederland – kwam nauwelijks aan bod. Weinig voorstellen benaderden het als een architectonisch vraagstuk. Ook data-infrastructuur was een terugkerend onderwerp, maar weinig voorstellen overstegen daarin oppervlakkige kritiek of formele speculatie, en gingen niet in op wat dit domein daadwerkelijk van de ruimtelijke ontwerp praktijk vraagt. De jury zag verder een neiging naar beleidsvoorstellen en cartografie, waarbij de ruimtelijke verbeelding het aflegde tegen een theoretisch pleidooi zonder duidelijke architectonische verankering. Meerdere voorstellen kozen bovendien het paviljoen als architectonisch antwoord; een keuze die in verschillende gevallen eerder de vraagstellingen beperkte dan verruimde.

Na zorgvuldig beraad selecteerde de jury vier voorstellen voor de shortlist. Elk met een eigen duiding van schaal, materiële benadering en disciplinaire positionering. Wat ze gemeen hebben is dat ze allemaal een samenhangend architectonisch voorstel naar voren brengen, gekoppeld aan een urgente locatie, een heldere ontwerpmethodiek en een duidelijke inhoudelijke positie, wat overtuigend uitgewerkt is in zowel tekst als ruimtelijk statement. Gezamenlijk laten ze zien dat de ruimtelijke ontwerp praktijk kritisch positie kan innemen zonder ruimtelijke verbeelding op te offeren, en dat het vakgebied kan reageren op de uitdagingen van het heden zonder haar eigen instrumentarium op te geven.

shortlist

Hieronder, op alfabetisch volgorde van titel, de observaties van de jury over de shortlist:

‘Holding the Image, Losing the Ground’ door Namelok, Wiegert Ambagts en Kaj van Boheemen, adresseert een paradox tussen landschapsergoed en ecologische terugtrekking in het Nederlandse veenlandschap, en stelt voor de onmogelijke spanning

tussen behoud en het economisch voortbestaan te bewonen in plaats van op te lossen. De jury waardeert de zorgvuldigheid waarmee het voorstel is gesitueerd in de Krimpenerwaard. Het veengebied is typisch voor Nederland, maar kent uitdagingen die zich wereldwijd steeds vaker voordoen: de langzame oxidatie van het veen, het inklinken van landbouwgrond, en de onmogelijkheid om zowel een levend landschap als een productieve landbouweconomie te onderhouden. De centrale stelling van het voorstel is dat behoud een vorm van structureel geweld is: om het landschap in stand te houden, moeten processen voortdurend worden geïntensiveerd die de grond tegelijkertijd uitputten. De jury vindt dit een doordacht en actueel statement en ziet in het bijzonder kracht in het ontwerpen van terugtrekking: het idee dat de rol van architectuur in een dergelijk landschap niet ligt in toevoeging of stabilisatie, maar in afbakening, loslating en het collectief leesbaar maken van verlies. Bijzondere waardering is er voor het ruimtelijke statement van keramiek, dat de tegenstrijdigheid in het landschap weet samen te vatten in één krachtig, herkenbaar beeld.

De jury moedigt Namelok aan het voorstel verder te ontwikkelen tot een projectieve methodologie, die zowel de landschappelijke conditie als geheel adresseert als de bodeminklinking die de funderingen van de gebouwen op het veen beïnvloedt. Daarmee wordt de vraag van terugtrekking teruggebracht op architectonische schaal. De jury is benieuwd naar welke architectonische taal voortkomt uit de geïdentificeerde spanning. Hoe ziet een ruimtelijke en linguïstische reactie op terugtrekking eruit wanneer deze wordt vertaald naar vorm, materiaal en interventie?

‘Prefab as Found, a Factory for Architectural Reuse’ door Maarten Plomp en Iris van der Wal, is een pleidooi voor een radicale heroverweging van adaptief hergebruik door te stellen dat de werkelijke waarde van een bestaand gebouw niet in de skeletbouw ligt, maar in de ontmanteling en herplaatsing van componenten: een methodologie met implicaties die ver reiken buiten de bestaande structuur waarvan het vertrekt. De jury prijst de uitzonderlijke kwaliteit van het ruimtelijke statement, en wijst op het indrukwekkende vakmanschap en de chirurgische precisie waarmee het voormalige Ministerie van Sociale Zaken (SoZa) in Den Haag, ontworpen door Herman Hertzberger, leest als een structuralistisch reservoir van architectonische componenten in plaats van een vaste typologie. Volgens de jury levert het voorstel hiermee niet alleen een betekenisvolle bijdrage aan het debat rond adaptief hergebruik, die verder gaat dan wat momenteel als haalbaar wordt gezien, maar ook aan de discussie over Nederlands modernistische erfgoed, die al jaren speelt. Eveneens erkent de jury de ambitie van de her-assemblage van het gebouw op een tweede locatie: als een fabriek voor architectonisch hergebruik, gepositioneerd als zowel fysiek centrum en als symbool voor een nieuwe nationale industrie, waarin het proces van ontmanteling, catalogisering en herplaatsing van bouwelementen zichtbaar, toegankelijk en interactief wordt gemaakt.

De jury moedigt Maarten Plomp en Iris van der Wal aan om de methodiek verder uit te werken tot een casestudy die als voorbeeld kan dienen voor het beleid van de Nederlandse overheid. Daarnaast vraagt zij om kritisch na te denken over de fabriek als centraal instrument, wat de jury beschouwt als een mogelijke valkuil, tenzij wordt aangetoond dat het fundamenteel verweven is met de economische, materiële en sociale stromen die het kracht geven. Ook is de jury benieuwd wat de gevolgen zijn voor erfgoed en monumentaliteit wanneer een gebouw wordt gedemonteerd en opnieuw samengevoegd in plaats van behouden. Welke nieuwe architectonische methodologie vraagt het proces van ontmanteling en her-assemblage?

‘Slow Assembly’ door Słodka x Zatta, Izabela Słodka en Federica Zatta, heroverweegt de tijdsgebondenheid van de constructiepraktijk en stelt bioregionale materiële tijd voor als een niet-onderhandelbare tegenlogica aan de politieke versnelling van woningbouw in Nederland. De jury waardeert dit voorstel omdat het, als een van de weinigen binnen de open oproep, een van de meest ondervertegenwoordigde

maar structureel urgente vragen aanpakt: hoe de woningen die Nederland nodig heeft te bouwen met ecologische verantwoordelijkheid als kernprincipe. De locatie, de voormalige CSM Suikerfabriek in Breda, een van de 24 door de overheid aangewezen Versnellingslocaties, is een overtuigende keuze, waarmee een positie die theoretisch had kunnen blijven wordt verankerd in een specifieke en beladen bioregionale context. Het concept van meervoudige temporaliteiten vindt de jury in het bijzonder krachtig: het idee dat sociale tijd, historische tijd, adaptieve tijd en materiële tijd elk met verschillende snelheden opereren, die met een doordachte tektonische benadering bij elkaar kunnen worden gehouden, in plaats van te worden vereenvoudigd tot een enkele leveringslogica.

De jury moedigt Słodka x Zatta aan om hun ideeën te testen op haalbaarheid en gevolgen door met precisie te definiëren wat de bioregio eigenlijk betekent in de Nederlandse context, de ecologische voetafdruk van het voorstel te kwantificeren, en serieus in te gaan op de marktcondities en het regelgevingskader die biobased bouwen in Nederland sturen. De jury moedigt Słodka x Zatta aan om niet terug te vallen op een kleinschalig of al te poëtisch register, maar het voorstel te tonen op de ambitieuze schaal die het reeds claimt. Hoe ziet Slow Assembly eruit wanneer het wordt geconfronteerd met de werkelijke omstandigheden van het bouwen van 6.000 woningen?

‘Welcome To The Black Box’ door Dérive, Hedwig van der Linden en Kevin Westerveld, is gericht op een van de meest bepalende technologische ontwikkelingen die de wereld aan het hervormen is. Het voorstel gaat in op de ruimtelijke implicaties van versnelde industriële groei. Niet om deze te vieren of te veroordelen, maar door erover met urgentie te speculeren. De jury merkt op dat dit het enige voorstel is dat zich direct verhoudt tot chipfabrikant ASML als een van de belangrijkste drijvende krachten achter *Terminal Velocity* in Nederland. De keuze getuigt van zowel lef als van een heldere positionering. Voortbouwend op het Latouriaanse concept van *blackboxing* stelt het voorstel dat het productieproces van digitale snelheid bewust wordt verhuld, en dat de taak van de architectuur is om de black box te openen en de mechanismen ervan ruimtelijk leesbaar en collectief bestuurbaar te maken. Het speculatieve scenario van ASML-XL City in 2044 ziet de jury als een waardevol architectonisch instrument om de inzet van deze versnelling zichtbaar te maken, en de ruimtelijke uitwerking wordt als uitgebreid en zorgvuldig geconstrueerd beschouwd. De jury ziet in dit voorstel een belangrijke kans om de stap te zetten van speculatieve provocatie naar werkelijk architectonisch inzicht in wat deze technologische versnelling betekent voor de stad, haar hybride publieke ruimtes en de mensen die daar gebruik van maken.

De jury moedigt Dérive aan om de stap van speculatieve provocatie naar concretisering te zetten door de focus te verschuiven van dystopische verbeelding naar de specifieke ruimtelijke en politieke realiteit van Veldhoven en het bredere territorium dat wordt gevormd door de expansie van ASML. Daarbij vraagt de jury expliciet aandacht voor de publieke dimensie van deze versnelling. Wat houdt dit daadwerkelijk in en wat vraagt dit van de architectuur? De jury moedigt Dérive aan om niet alleen te laten zien wat er op het spel staat, maar ook hoe de architectuur kan handelen: niet slechts als criticus van de black box, maar als ontwerper van wat er volgt na het openen ervan.

eervolle vermeldingen

‘Future Pillars of the Past’ door Hannah Liem wordt door de jury erkend vanwege de helderheid waarmee het regeneratieve ambacht en herstelgericht werken positioneert in het kader van *Terminal Velocity*, evenals de scherpte van de locatiekeuze: Jakarta, langs de Ciliwung-rivier. Op deze plek komt een levende traditie van collectieve zorg, bekend als *Gotong Royong*, samen met het probleem van plastic afval uit de economisch machtigste landen (het Globale Noorden). De jury vindt deze samenkomst bijzonder treffend om een globale conditie ruimtelijk en cultureel te duiden.

‘Maasvlakte 3: Space for Civic Pleasure’ door Studio Method, co-founded by Pedro Pantaleone and Riel Bessai, verbeeldt een hoopvolle civiele herovering van een van de meest omstreden landschappen van militaire infrastructuur in Nederland. De jury waardeert het voorstel bovenal om de uitzonderlijke kwaliteit van de ruimtelijke verbeelding, waarvan de onberispelijke uitwerking en indrukwekkende tekeningen blijken te geven van een zelfverzekerde speculatieve architectonische verbeelding.

‘The Spreadsheets of Risk’ door Rik Lambers onderzoekt de economische en juridische mechanismen die werkelijk bepalen wat er wordt gebouwd, en situeert Terminal Velocity binnen de werkingen van verzekeringen, risico en financiële aansprakelijkheid die de architectonische productie sturen. De jury prijst het voorstel om de helderheid en de scherpte van het geschreven betoog.

‘The Forgetting of Air - Radical Architectural Pedagogies’ by David Habets diagnosticeert de mentale gezondheids crisis onder kinderen als een architectonisch vraagstuk, en betoogt dat een eeuw lang ruimtes zijn ontworpen rond comfort, controle en risicominimalisatie en dat dit het vermogen van jongeren heeft aangetast om met onzekerheid om te gaan. Als alternatief kijkt hij naar de traditie van de openluchtschool, met de Eerste Nederlandse Buitenschool in Den Haag als vertrekpunt, waarbij korstmossen dienen als ruimtelijk model voor een architectuur van blootstelling in plaats van insluiting. De jury prijst de uitzonderlijke kwaliteit van het ruimtelijk statement.

jury

De jury voor de Prix de Rome 2026 Architectuur bestaat uit:

- Dirk Sijmons (medeoprichter H+N+S Landschapsarchitecten)
- Ekim Tan (oprichter Games for Cities, directeur Play the City)
- Inez Tan (partner Office Winhov)
- Lesia Topolnyk (oprichter StudioSpaceStation, winnaar Prix de Rome 2022)
- Nick Axel (adjunct-redacteur e-flux Architecture, hoofd Architectural Design Gerrit Rietveld Academie)
- Paul Cournet (oprichter CLOUD)
- Ivo de Jeu (programmamanager architectuur Stimuleringsfonds Creatieve Industrie, technisch voorzitter Prix de Rome Architectuur 2026)